

EVLERİMİZE SERPİLMİŞ İNCİLER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 13.01.2013 tarihli (195.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz kardeşler,

Hepimizin küfrün başı olarak tanıdığı Ebu Cehil'i kınarken ne diye kınıyoruz? "Yahu bu, ne nasipsiz adam? Peygamber aleyhisselamin akrabası olacaksın, Mekke'de onunla beraber olacaksın; sana yalvaracak, rica edecek. Bütün bu fırsatlardan sonra da cehennemde ebediyen kalacak bir kâfir olarak ölüp gideceksin. Ne kötü bir şey!" diye kınıyoruz. Bu kınamamızın özünde ne yatıyor? "Nasıl öyle bir peygamberin varlığından istifade edemezsin be adam!" Biz, bunu kınıyoruz. Çünkü kâfir dolu dünya. Peygamber katili, şu kadar kâfir var. Onları böyle özel bir gündem yapıp ele almıyoruz da Ebu Cehil'i, Ebu Leheb'i özellikle niye gündeme getiriyoruz? Neden Peygamber aleyhisselatu vesselam Efendimiz'in amcası Ebu Talip'e ah vah ediyoruz? "Yahu be adam kaçırılır mı bu fırsat. Sana avucunu açmış bir Peygamber, sarılsana!" diye esef ediyoruz.

Kardeşler,

Elbette bir mü'minle bir kafir asla kıyas edilmezler; ama Ebu Cehil, Ebu Leheb, Ebu Talip Peygamber aleyhisselatu vesselamın rahmet damlayan sözlerinden istifade etmedikleri için "Yahu ne adam bunlar!" diye onları kınıyoruz da evinde senelerce Müslüman bir insan olarak yaşadığı halde, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin sözlerinden istifade edip evini Allah'ın rahmetine aday bir ev haline getirmeyen bir Müslüman için, ne dememiz lazım? Buraya, lütfen dikkat edilsin! Milyonlarca günah işlemiş olsa bile Ebu Cehille bir Müslüman'ı kıyas etmiyorum. Bu, çok abes bir iş olur. Neyi kıyas ediyorum? Peygamber nasihati dinlemeyen bir insan, esef edilecek, şanssız mı, hayırsız mı ne diyeceğimizi bilemeyeceğimiz bir durumda ise eğer; bağırnı Peygambere açmış bir Müslüman olarak sen, evinde Peygamberin sözlerinden istifade ederek bir rahmet ortamı oluşturamıyorsan senin için ne demek lazım? Benim için ne demek lazım? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in sözleri, nasihatleri her biri, bir inci mercan gibi avucumuzun içinde duruyor, kulaklarımızda duruyor. Gözlerimizle yazılı metinlerini görüyoruz. Artık arabalarımızda radyo haberi gibi çalıyor, televizyonlara konuyor. İmanı olmayanlar (Peygamber aleyhisselam Efendimizi kabul edip etmediği belli olup olmayanlar) bile televizyon kursalar, onlar da günün birinde getiriyorlar "Muhammed aleyhisselam dedi ki..." diyorlar. Artık insanından hayvanına, taşına, aletine cihazına kadar her şey ve herkes Peygamber aleyhisselam Efendimizin sözlerini, nasihatlerini, her biri bizim için dünya ve ahiret kurtuluşu olacak olan yol göstermelerini bize ulaştırıyorlar.

Biz ise evlerimizde kâfirlerin yaşadığı kabalığı, katılığı, rahmetten uzaklığı yaşıyoruz; ama Peygamberimiz rahmetenli'l âlemin bir Peygamberdir. Tıpkı Ebu Cehiller akrabaları olduğu halde, kuzeni vesairesi olduğu halde öyle bir rahmeti kaçırdıkları için nasıl melekler kıyamete kadar "Be hain cahiller! Nasıl siz onu kaçırdınız? Yahu bir elinden tutsaydınız şimdi cennette, orada, burada sığırayıp duruyordunuz." diye onları kınıyorlarsa; kardeşler biz de Muhammed aleyhisselatu vesselama iman etmiş insanlar olarak evimizin şeklini, ilişkilerimizin tarzını ondan esinlenmiş şeylerle şekillendiremezsek; biz kınanmayacak mıyız melekler tarafından? Hiçbir şekilde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi duymamış, onun nasihatlerinden haberdar olmamış bir insanla belki de Riyazu's-Salihin'i iki üç defa dinlemiş ve her cuma günü beş on hadis (peygamber öğüdü) dinlemiş bir insanı düşünelim. İkinci kişi, evinde o öğütlerden istifade edildiği belli olan bir hayat sergilemezse, Müslüman biri olarak konuşurken, tavır gösterirken, otururken vesaire Peygamber nasihati dinlemiş olduğu anlaşılmasa bu, esef edilecek bir durum olmayacak mı kıyamet günü? Hiç bilmemiş, görmemiş olsaydık; Afrika'nın bir ucunda, kutupların bir kenarında yaşayan biri olsaydık, Müslümanlığın nasıl yaşanacağını nereden bilecektik? Belki iman edecektik. O kadarı bile bizim için nimet olacaktı; ama neredeyse kulaklarımıza kurşun gibi dökülüyor Peygamber aleyhisselamin sözleri. Gözümüzün içine baka baka yazılmış olarak bize ulaşıyor. Fakat yansımaya gelince yani, onun bizi adam etmek için söylediği, bizi rahmetten etkilenmiş ve yumuşamış bir

mü'min haline getirmek için kullanılmış sözlerini biz değerlendiremiyorsak bu, oturup üzülmemizi gerektiren ve tedbirimizi zorunlu hale getiren bir durum demektir kardeşler.

Şunu söylemek istiyorum. “Durumumuz çok kötü! Aman, herkes ağlasın sızlasın!” böyle demiyorum. Bizim dinimizde böyle oturup ağlamak yoktur! Oturup böyle eyvah, vah vuh etmek de yoktur. Tedbir almak, daha iyisini yapmak vardır. Ah vah etmekle bir mesafe kat edilmiyor.

Kardeşler,

Biz neden eczaneye gidip bir antibiyotik veya filanca bir ilacı aldığımızda her sabah bir tane iki tane ondan kullanıyoruz da doktor bize “Yedi gün sonra bir daha gel, bir göreceğim seni.” diyor? Verdiği ilacın tesir edip etmeyeceğine bakıyor. Yedi gün veya on gün sonra sana bir tahlil daha yapıyor ve “Durum düzelmıştır, geçmiş olsun.” diyor. Genelde de bir daha gitmiyoruz zaten. Ağrı bitince “Tamam doktora gitmeye de gerek yok.” diyoruz; ama on gün sonra sonuçlar aynı görünüyorsa “Kardeşim, sana ilacın faydası yok! Yat bakayım aşağıya da seni bir keseyim.” diyor. Bu “Peygamber aleyhisselam efendimizin sözleri, bütün âlemlere rahmettir.” ne demek? Bu, bir ilaçtır! Allah bu sözlerle Ümmet-i Muhammed’i tedavi edecek demektir. Ebu Cehil gibi bir toplumdaki Ömerler gibi, Ebu Bekirler gibi adamlar çıkaracak demektir Allah. Her birimiz yedi gün üzerine bu ilaçları, test etmeliyiz. “Yedi gün önce, filan hadisi şerifi cuma vaazında dinlemiştim. Bende ne değişiklik oldu?” diye, yedi gün sonra kendi kendimizi test etmemiz zordur tabii. Karşımızdakilere sormalıyız. “Ben geçen gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in şu sözünü dinlemiştim. Bende bir değişiklik görüyor musun?” demeliyiz. Melekler bizi ayıplayıp kınamadan “Yazıklar olsun size! Muhammed aleyhisselatu vesselam gibi bir Peygamber ki melekler dahi etrafında dolaşırken siz, nasıl onun kıymetini bilemediniz?” demeden; bırak çocuklarımız bizi kınasın, on yaşında çocuğumuza soralım. “Yavrum! Bende geçen ki dersten sonra değişiklik gördünüz mü? Merhametim arttı mı, kabalığım azaldı mı?” diye soralım kardeşler. Ayıp değil! Ayıp, Allah’ın önünde mahcup olmaktır ve bir daha geri dönüşü mümkün olmayan yerde rezil rüsva olmaktır. Burada ayıp nerede olacak? Kim kimi kınayacak? Herkes kusurlu zaten. Âlimi de cahili de herkesin bir yerden bir kusuru var.

Kardeşler,

Bu sebeple, tıpkı “Git bunları kullan, yedi gün sonra gel bakalım.” diye bedenimizin tedavisinde tıp nasıl bir yöntem kullanıyorsa; her birimiz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in sözlerini elbette ki Kur’an ayetlerini dinledikten mesela, yedi gün sonra hani tıbben ölçü öyle ya, yedi gün sonra kendimizi bir kontrol etmeliyiz. Hadi bu manevi eğitimidir, antibiyotik gibi hemen tesir etmez. Yetmiş gün sonrasına da razıyım. Yetmiş gün sonra! Mesela; sen yedi senedir bir yerde Kur’an tefsiri dinliyorsun, hadis dinliyorsun, Resûlullah dinliyorsun. Kul hakkını, Allah’ın hakkından daha önemli tutan bir peygamber dinliyorsun sen! Kul hakkını, Allah’ın hakkından öne geçiriyor. Otuz sene kırk sene namaz kılmayana affedilip cennete girme umudu veriyor; otuz kuruş borcu olana “Giremezsin cennete!” diyor. Böyle bir hak sahipliğine önem veren Peygamberin var. Bütün azametine ve büyük kimliğine rağmen ölmeden önce “Bende bir hakkı olan var mı? Gelsin.” diyen bir Peygamberin var. Buna rağmen sen, yedi senedir onun antibiyotiklerini alıyorsun. Yedi sene, üzerine derse gittiğin halde sen, yine bir Müslümanın evinin önünden arabasının çıkmasını engelleyecek şekilde arabayı park ediyorsun. Ne dinliyorsun Allah aşkına yedi senedir sen? Ne dinliyorsun? Üstelik de bu kul hakları konusunu insanlara öğretmek için gelmiş bir Peygamberi dinlemeye gittin sen! Kul hakları konusunda, insana hürmet ve insanı saygın görme konusunda destanlar yazmış bir Peygamberin hadislerini dinlemeye gidiyorsun; geç geldin, vaktinde gelmedin, o bir kabahat hadisi ondan vaz geçtik. Bir sıraya oturacaksın, bir sandalyeyi yerden zııırt diye çekiyorsun, çoluk çocuk kadın herkesin dikkati dağılıyor. Nedir bu? Sandalye çekiyor beyefendi! Kaldırıp iki üç kiloluk sandalyeyi de sessizce koysa ne olur? Ee beyefendinin, hanımefendinin onuruna dokunuyor herhalde; ama oraya da Peygamberin kul hakları ile ilgili brifingini almaya gelmiş. Sen, henüz alfabe bilmiyorsun! Sana kitaptan nasıl yazı okunacak?

Kardeşler,

Konumuz, bir hadis dersi dinlemeye giderken dikkat edilecek nezaket kuralları konusu değildir. Bunu bize analarımız babalarımız, beş yaşında öğretmeliydiler. Bu analarımızın, babalarımızın kabahatidir. Kimin yanında insan burnunu nasıl çeker, sümüğünü nasıl temizler? Bunu çocukken öğrenmeliydik biz. Kime “sen” kime “siz” denir, bu ana babanın öğretmesi gereken bir iştir. Burada ne konuşuyoruz? Her bir hadis, belki de yüz kutu antibiyotikten daha fazla müessir olmalıydı bize. Kendi çocuğunu bile diri diri toprağa gömecek adamlar, o sözlerden bir tane, iki tane dinleyip meleklerden daha merhametli adam haline gelmediler mi? Ashabı kiramı Allah, cennetten mi çıkarıp getirdi? “Bunlar cennetteydiler. Al senin arkadaşların olsun.” mu dedi? Kimi katil, kimi şarapçı, kimi hırsız, kimi babasının malını çalmış, kimi şu, kimi bu her birinin bir gangsterlik dosyası olan kişilerdi. Bu adamlardan oluşmuş on binlerce insanı, kısa bir zamanda duasıyla sihriyle kerametiyle mi düzeltti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz?

Öyle duayla olsaydı, Ebu Talip niye düzelmedi? İçlerinden sadece Ebubekir radiyallahu anh gibi beş on tanesinin dosyası, Ali gibi daha çocukken Müslüman olmuş beş tanesinin dosyası berraktı. Hepsinin dosyası kabarıktı. Cahiliye toplumunda yaşıyorlardı; ama birgün geldi, kul hakkı konusundaki ayetler, hadisleri dinlediler, bitti iş! O gün düzeldiler. Deneme ilacı kullanmadılar hiç! Geldiler muayenehaneye “Bu ilaçtır senin için.” denildi onlara. Alıp gittiler onu ve hemen uyguladılar. Bunun için on iki sene Bakara Suresi’yle uğraşmıştır Ömer radiyallahu anh. Sonra da sevincinden tutmuş bir deve kesip fakir fukaraya yedirmiş, Bakara Suresi bitti diye. Nesi bitmiş ama? Başlamış; elif, lam, mimden son ayetine kadar kölelerine bile sormuş. “Bu ayette bana ters bir şey var mı? Üzerime yansıyan bir hata var mı?” diye. “Yok.” Düşmanına, sevenine, sevmeyenine test ettirmiş kendini. Bakmış ki Bakara Suresi’ne göre Müslümanlık görünüyor üzerinde, Allah’a şükür için kurban kesmiş. Müslümanlık! Tedavi olmak için gelmiş dünyaya çünkü.

Kardeşlerim,

Hoca, talebe, cemaat, imam istisnası yapmıyorum. Elbette bu sözlerin ilk muhatabı, bu kardeşinizdir. Zira dağ büyüdükçe karı da büyüyor. Yüz hadis bilenle beş bin hadis bilen, beş bin hadis bilenle yirmi bin hadis bilen, beş yaşında Kur’an’la tanışmışla elli beş yaşında Kur’an’la tanışmış aynı olmayacak elbette; ama bir hadis bilen de onun hesabını verecek kıyamet günü. Bin hadis bilen de bin hadislik hesaba girecek! Allah sadece “Niye sabah namazına kalkmadın?” mı diyecek? “Peygamberimin bunca nasihatini nereye koydun?” demeyecek mi Allah Teâlâ? Tıpkı ilaç alıyorsun, veriyorsun çocuğa da bakıyorsun ki ilacı tüketmemiş. “Oğlum biz bu ilaca para verdik, niye tüketmiyorsun” demiyor muyuz?

Kardeşler,

Bir çığır açmak istiyorum. Bunun adını şöyle koyalım; biz Resulullah’ın aleyhisselatu vesselamın sözlerini, Rabb’imizin kitabındaki ayetleri bize şifa olsun diye alıyoruz. Afiş yapmak için almıyoruz! Dolayısıyla biz, geçen hafta dinlediğimiz ayetî celileleri “Bu hafta nerede?” diye bünyemizde test etmek zorundayız. “Ben on senedir Rabb’imin kitabından her hafta beş tane ayetin tefsirini dinliyorum. Elli senedir de Fil Suresi’nin manasını biliyorum. Elli senedir Kevser Suresi’nin manasını biliyorum. Elli senedir Fatıha Suresi’nde, sadece Allah’tan yardım isteneceğine dair sinyali biliyorum ve elli senedir bunu namazlarda okuyorum.” diye kendimizi muhasebe etmeliyiz, meleklerin bizi muhasebe etmesinden önce. Hem Kur’an’ımızdan ayet dinlediğimizde mihengimiz bu olsun hem de Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin bir sözünü yarım cümle dahi olsa dinlediğimizde “Bu ilaç nereye gitti, bünye nasıl bir refleks gösterdi buna?” diye bunu test etmeliyiz. Eşimize sormalıyız, eşimiz bize sormalıdır.

Kardeşler,

Mesela, şunu Allah için yapalım. Çocuğumuzu karşımıza alalım. On beş yaşında çocuğumuz ki büyük ihtimalle anneye babaya karşı “Yahu bu da ne anlıyor be! Esas hayatı biz anlıyoruz.” türünden bakıyordu. Allah’ın istisna edip koruduğu kulları hariç böyle bakıyordu. Buna rağmen çocuğumuz karşımıza alıp “Yavrum

ben Riyazu's-Salihine dersine gidiyorum, biliyorsun." ya da "Evimizde Riyazu's-Salihine dersi okunuyor. Onuncu dersteyiz. Bende bir değişiklik görüyor musun, görmüyor musun? On hafta önce ben nasıl bir babaydım, şimdi nasıl bir babayım? Bir test eder misin beni yavrum?" diyebilmeliyiz kardeşler. Anlıyorum kolay değil bu şüphesiz. Gözünü mü yumacaksın bunu derken, kulaklarını mı tıkayacaksın; "İlaç içiver." gibi deyiver bakalım. Sonra da dese ki sana "Senin adam olacağını yok! Yüz defa derse gitsen ne olacak?". İçine göm bu söz! Öbür oğluna, öbür kızına "Hakikaten ben yüz derse gitsem bile adam olamayacak gibi mi görünüyorsun?" de. Bundan kaçınmanın gereği yok! Çünkü o çocukla bir gün bu muhasebe yapılacak; ama Allah'ın huzurunda yapılacak. "Sen böyle bir babaydın." diyecek veya "Sen böyle bir çocuktun." diyeceğiz, denecek. Ondan önce Rabb'imizin huzuruna çıkmadan önce bu fani dünyada üç-beş kişi önünde "Ne mahcup olacağım zaten ya! Ölümlü dünyada herkes, ölüme mahkûm. Kim, kimi kınayabilir?" deyip ciddi bir şekilde kendimize şekil vermeliyiz kardeşler.

Şimdi temenni ediyorum ki biraz sonra okuyacağım hadisi şerifleri yani, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemin sözlerini ve Allah'ın bize duyurmak istediği şeyleri umarım ki evimizde, Resulullah'ın eliyle serpiştigi inciler, mercanlar gibi görürüz. Ayrıca bu sözlerin her birini, şöyle vazunun üstünde her akşam ve her sabah bir kere baktığımız çok değerli, antika bir hatıra gibi değerli tutarız. Zira her sözü her nasihatı, evimize penceresinden rüzgârla girmiş binlerce inci mercan gibidir. Basacak yerin yok evde! Her tarafın inci olduğunu düşün, her yer mercan ve pırlanta dolu, basamıyorsun, halının üstü, oturaklar vesaire her yer aynı. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemin girdiği, böyle bir evdir.

Bir hadisle cennete girdi ashabi kiram, bir hadisle! Bir sahabe kölesini veya çocuğunu dövüyordu. O sahabe de Efendimiz aleyhisselatu vesselamın oradan geçtiğinden haberi olmadı. Pat küt vuruyor işte, nasıl vuruyorsa. Efendimiz de "Mesud! Sen, ona gücün yeten birisin; ama Allah'ın gücü sana daha çok yetecek dikkat et!" demiş. Sahabe diyor ki "Elim kaldı, öyle kaldım." diyor. "Tamam, affettim." falan dememiş çocuk için. "Verdim Allah için gitti o zaman, yeter ki Allah beni affetsin" demiş. Aynı sözü bir baba, çocuğunu hırpalarken duyacak olsa ya da çok daha basit, tam yüzde yüz suçüstü elinde sigarayla yakalamışken; tuttu iki tarafından da askerde sana vurduklarının intikamını alacak manzaraya geldin. "Allah aşkına vurma baba! "Allah aşkına vurma daha içmeyeceğim" dedi çocuk. "Bir de ulan Allah'ı mı karıştırıyorsun?" mu deriz? Yoksa o anda hemen kendimize gelip Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemin "Birisini cezalandıracağınız zaman, 'Allah aşkına!' derse bırakın, ceza vermeyin." diyen sözünü mü hatırlarız?

Bizim için Allah'ın aşkı, gerçekten her türlü sinirimizi ve ateşimizi söndürecek bir aşk mıdır? İşte antibiyotiğin tesiri burada! Doktordan tansiyon ilacı almış, çok faydası var; ilaç sinirlenince fayda etmiyor, hastalanınca fayda etmiyor, yaşlı olduğu için fayda etmiyor, çok yemek yediğinde fayda etmiyor, tuzlu yediğinde fayda etmiyor, nişastalı yediğinde fayda etmiyor. Yoksa ilaç çok güzel hâlbuki! İlaç harika; ama tansiyon yükselince fayda etmiyor, yoksa çok güzel! Böyle mi hadis dinliyoruz kardeşler? Sallallahu aleyhi ve sellem.

İstiğfar etmemiz gerekir. Onun bu inci mercan sözlerini bir kenarda bıraktığımızdan dolayı. İstiğfar etmemiz gerekir. Nasıl sabah namazını kaçırınca nedamet hissediyoruz, eziliyoruz ve "Bugün ölürsem ne yapacağım ben şimdi" diyoruz? Aynı şekilde "Bu kadar hadisi ne ettim ben yahu, bu ayetleri hangi kafamın neresine koydum?" diyebilen mü'min olmamız lazım.

Kardeşler,

Bu incilerden birkaç tanesini şimdi dinleyelim; ama vebal olmasın bu dinlediğimiz bize! Vebal olmasın. Ne demek vebal olmasın? Yeteri kadar yükümüz var, bir de kıyamet günü "Sen o sözü de duymuştun üstelik." demesin melekler. Hiç olmazsa dosyamızda bilgi suçu bulunmasın. "Bilmiyordum." denecek hali yok; ama hiç olmazsa kendi kendimizi inandırırız "Bilmiyordum." diye.

Kardeşler

Bir numaralı inciye, vazomuza koyalım şimdi. Ebu Hureyre radiyallahu anh, Efendimiz'in hadis makinesi, radiyallahu anh. Müslim'in rivayet ettiği bir hadisi şerifte diyor ki "Resulullah sallallahu aleyhi ve

sellem şöyle buyurdu. 'Allah kıyamet günü bütün kullarını topladığında...' Hangi gün? Âdem'den Âdem'in son çocuğuna kadar bütün kulları dimdik ayakta bekliyorlar. Ne bekliyorlar? Cennet, cehennem, sırat, mizan, hesap... Aman Allahım! Muhteşem, korkunç bir gün! O zaman buyuruyor ki Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Allah buyuracak ki: 'Nerede birbirlerini benim hatırım için sevenler, nerede? Neredesiniz siz kullarım?' Kimi arıyor Allah? İki mü'mini arıyor, iki mü'min birbirini Allah için sevmişler. Sonra buyuracak ki Allah "Siz, benim arşımın gölgesinin misafirlerisiniz, gelin bakalım."

Değerli kardeşlerim,

Bu hadisi şerifi, camilerde çok duyarsınız. "Allah kıyamet günü diyecek ki birbirlerini benim için sevenler gelsin, arşın gölgesine misafir olsunlar." aynen böyledir. Bunu şimdi ben de okudum. Ahmet ile Mehmet birbirlerini sevdikleri zaman bu sevgiye para, köylülük, akrabalık gibi bir şey bulaşmadan yani, yüzeysel maddi bir menfaatin kölesi olmadan ve Allah rızası için birbirini sevenler, arşın gölgesinin misafiri olacaklar. Sırat derdi yok, mahşer sıkıntısı yok, müthiş bir şey! Yedi büyük hayranlık duyulacak kaliteli Müslüman'dan bir grubu bu.

Değerli kardeşlerim,

Peki, bu hadisi yani "Birbirlerini Allah için sevenler, arşımın gölgesinde misafir olsunlar şimdi." hadisini, neden birbirine Allah'ın adıyla kıyılmış, nikâhla bağlı olan karı koca için düşünmüyorsunuz? Hiçbir bağı yok, memleketi başka, ırkı başka, derisinin rengi başka, iman kardeşliğinden dolayı bağlanıyorsunuz. Sana cennet vaat ediyor Allah, Peygamberinin lisanında. Bu sadece yabancılar için mi geçerli, öyle bir cümle mi var? Neden bir erkek veya bir kadın eşine "Bizim karı kocalığımız var; ama ben seni ayrıca Allah için de seviyorum." diye bakıp karı koca beraber arşın gölgesine gitmeyi niye düşünmüyoruz? Bu inci, evlerimizde niye başköşede durmuyor? Elbette sinsi cevapları da tahmin ediyorum "Ama o da şöyle yapmıştı." diye. Kardeşim; bedelsiz, faturasız, sıkıntı, eziyetsiz bir şey veriyor mu Allah? Yani iki mü'min birbirini Allah için seviyor, onlara sevap vaat ediliyor ve hiçbir bedel ödemiyor mu bunlar? Peki, bu sözü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, kuru kuru "Ben Afrika'dakileri çok seviyorum, garibanlar." demen için mi söylüyor? O sevgiyi, eyleme dönüştüreceğini varsayarak sana söylüyor bunu.

İki mü'min Ahmet ile Mehmet, Aişe ile Fatıma Allah için birbirlerini seviyorlar ki bu Allah için sevmeyi, ben test ederim. Ne zaman test ederim? Allah için dostuz ya biz, hani ben de seni misafirliğe çağırdım ya! Yemekte de bu sabah ya da dün çocuklarım için pişirdiğim çorbadan bir tas getirdim ve sofraya koydum, beraber yedik, kalktık. Sen de "Allah razı olsun. Ne kadar güzeldi çorba." dedin. Sanki kendi evinde yemiş gibi oldun, daha gerisine bakmadın. Ben de hiç çekinmedim "Bu misafir geliyor. Bunun için özel yemek yapayım." diye. Yedik. Sonra da beraber hadisimizi, ayetimizi okuduk, ilmihalimizi okuduk ve dağıldık. Evet, Allah için dostluktan söz ediyorum. Meşakkatsiz, yağdanlık makinesine dönmüş, şov hastalığına işaret eden bir sevgi değil!

Kardeşler,

Allah için birbirini sevenlerin yeri, arşın gölgesidir. Hiçbir gölgenin bulunmadığı zamanda arşın gölgesidir. Karı koca becerip karı kocalıklarının seviyesini, arşın misafiri olacak hale getirirlerse bu onlar için bir nimet olur. Karı koca olamadığın, abi kardeş olamadığın biriyle dostluğun bedeli buysa; karı koca olduğunla, abi kardeş ya da abla kardeş olduğunla bunun, çok daha iyi olması gerekir normalde. Bu bir inci ve bunu bir kenara koyalım.

Ebu Davud'un rivayet ettiği başka bir hadisi şerifte Resulullah sallallahu aleyhi vesellemin sözünü, yine karı kocaya uyarlayacağım. Enes ibn Malik diyor ki "Bir yerde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber oturuyorduk, yanında da ashabından bazıları vardı. Önümüzden bir adam geçti. Oturanlardan biri dedi ki: 'Ya Resulullah! Şu adamı çok seviyorum, çok iyi bir insan.' dedi. Efendimiz de o adama, yani çok seviyorum filanca'yı diyene buyurdu ki: 'Bu içindeki sevgiyi ona söyledin mi?' 'Yok söylemedim ya Resulullah!' dedi. 'Böyle

yapma, git ona seni seviyorum de!' dedi. Adam da kalktı, yürümüş gitmiş öbürü. Koştu, yetişti ona selam verdi, aleyküm selam. 'Ben seni Allah için çok seviyorum.' dedi. Adam da dönmüş demiş ki 'Beni kim için sevdiysen o da seni sevsin.' dedi."

Kardeşler,

Pırlanta, inci, mercan, cevher dağıtıyor Peygamber aleyhisselam efendimiz! Bu inciyi bir köşeye koy! Bunu sadece beraber tefsir dersine gittiğin, beraber tarikat halkasına gittiğin Müslüman kardeşine söylemen gerekmiyor. Bunu eşine de söyle, söyledikten sonra da burnundan getirtme ama! Söyle en azından üç günde bir öyle görüntü ver ki inansın zavallı. O da sana desin ki "Beni kim için seviyorsan o da seni sevsin." Sen samimi bir şekilde, hakikaten Allah için seviyorsan onu, sende müthiş bir dönüşüm oldu demektir. Seni de Allah sevecek! Böylece Arş'ın gölgesine doğru yol alacaksınız. Bu sözü bir erkeğin, dünyadaki herkesten önce karısına söylemesi gerekir. Bir kadının da dünyadaki herkesten önce, kocasına söylemesi gerekir. Yani hak etmek bakımından, sadece onlara söylesin diye değil. Zira benim Peygamberim aleyhisselatu vesselam hanımlarına böyle yaptı, bu sözü onlara söyledi. Bu sözü onlara söyledi, onlar da bu şekilde söylediler. Bu pırlanta evimizde bir kenarda müze malı gibi değil, her gün hayranlıkla izlediğimiz, göğsümüze veya yakamıza taktığımız rozet gibi kimliğimizi gösteren bir simge olarak bulunmalıdır.

Kardeşler,

Şimdi, yine Müslim'den rivayet edilen bir hadisi şerifi, hepimiz kulağımıza küpe olacak şekilde dinleyelim. Evlerimize pırlanta dağıtıyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem! Hadis girmiş, Riyazüs Salihin girmiş bir ev; mücevherlerden basılacak bir yer bulunmayan bir ev gibidir dedik. Bakın ne yapıyor? Sevban isimli sahabe radiyallahu anh diyor ki "Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: 'Bir Müslümanın harcadığı paranın en değerli olduğu yer, birinci olarak çocuklarına harcadığı paradır. Sonra Allah yolunda cihada harcadığı paradır. Sonra arkadaşlarına yaptığı ikramdır.'" Bu inci ne diyor, anlıyor musunuz?

Kardeşler,

Allah yolunda cihat; Uhud demektir, Hamza gibi ciğerin parça parça olmak demektir, Tebük demektir, Mekke'nin fethi demektir. Cihat cihat! "İslam'ın tepesi namazdır. O namazın da üst tepesi cihattır." diyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. Cihat bu din için Ebubekir olmak, Ömer olmak, Halid bin Velid olmak, Musab olmak, Hamza olmak demektir. Cihat şehit olmak, gazi olmak demektir. Sonra da sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, çocuklara aldığı küçük bir bisküvi parçasını Allah için harcadığın en değerli mal olarak görüyor. Ondan sonraki en değerli mal olarak, cihada verdiği parayı görüyor. Bu pırlantayı, kimse kaybetmemelidir! Marketten helal, çocuğun midesini zehirlemeyecek, ona gıda olacak veya çocuğa oyuncak olacak bir şey aldığı zaman, çocuğun üzerinde bir gömlek aldığı zaman, bir çorap aldığı zaman "Ya mecbur! Geçineceğiz işte, çocuklara bir şey aldık." deyip zarar etme! "Ey Rabb'im, senin bana emanet ettiğin bu çocuğa bir çorap aldım, gör bunu." de. Tıpkı Resûlullah aleyhisselatu vesselamın yanında cihat edenler "Rabb'im senin peygamberini korumak için şu kılıcı kaldırdım ve ölüme gidiyorum." dedikleri gibi, demek istedikleri gibi. Çocuklarımıza harcadığımız ve evimizde ailemize harcadığımız şey israf, şüpheli, haram bir şey değilse, doğal bir ihtiyacı karşılıyorsak, onunla çocuğu neşelendiriyorsak, hanımların tabi ihtiyaçlarını karşılıyorsak; Resulullah sallallahu aleyhi vesellem bunu, Allah yolunda cihattan söz ettiği, mü'min kardeşlere ikramdan söz ettiği listenin bir numaralı konusu olarak görüyor.

Bizim evlerimiz, kapitalizmin tüketim merkezleri değildir. Biz çocuğumuza aldığımız bir bisküviti bile kıyamet günü Allah için cihadda harcanmış bir mücahidin silahı gibi, Rabb'imizin huzurunda bulacağımıza vallahi iman ediyoruz!

Bu dinde baba olmak, Muhammed aleyhisselamın sünnetinde baba olmak, anne olmak yetim kardeşlere bakan ağabey olmak; Uhud'da şehit olmak gibidir Allah katında. Bakma sen, İslam deyince kendimize

göre bir safsata, uyduruk bir şeyin peşinden gidiyoruz. İşte İslam'ın peygamberinin mesajı sallallahu aleyhi ve sellem.

Evlerimizin her yerini donatacak muhteşem bir mucizevi pırlanta bu! İnci, mercan saçıyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. İşte şunu vurguluyorum kardeşler! Nice babalar en ağır işlerde çalıştıkları halde, yaptıklarının kıymetini bilmedikleri için kıyamet günü bu hadisi duydukları ya da duymadıklarından dolayı ne pişmanlıklar hissedecekler. “Rabb'im rızan için olsun, bu ayakkabıyı bu çocuğa aldım.” diye içinden geçiren babayla “Valla çocuk istedi, aldık mecburen.” diyen baba aynı mı?

Bir çocuğun sevinmesi, bir kadının kocasının itiraz etmeden peki deyip isteğine cevap vermesi, müsriflikten, kör taklitten kaynaklanmıyorsa; onun o tatlı tebessümü, çocuğun “Babacığım!” diye sevinmesi tıpkı kıyamet günü şehitlerle beraber diriltmek gibi bir ecir kaynağıdır. Bunu nasıl bilmez bir mü'min? Evlerimiz de bizim, Allah'ın rızasını kazanacağımız mabetlerimiz gibidir. Bizim evimiz basit bir ev değildir, bizim evimiz kiblegâhtır! O evin donanımı, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem tarafından yapılmıştır. Bu hadisi şerifi, bakkala her gittiğimizde bir kenarda muhakkak hatırlayalım. “Bir Müslümanın, bir insanın harcadığı paranın en değerlisi ailesini yaptığı harcamadır. Sonra Allah yolundaki cihattaki harcamadır, sonra da arkadaşlarına yaptığı ikramdır.” diyen Muhammed aleyhisselamin ümmetiyiz. Elhamdülillah, elhamdülillah!

O bunu; şunu, şu reklamı, bu ekonomik göstergeyi ispat etmek için anlatmadı. Allah “Böyle de kullarıma.” dediği için dedi. Rabb'imiz bunu söylettirdi. Böyle bir imanımız var, bu imanı yaşayarak ölmek istiyoruz Rabb'imizden; ama elbette şeytan da bizi başka tarafa çekecek. Kimin imanı nerede ve ne kadar işe yaracak, o herkese göre değişik tabi.

Esmâ radiyallahu anha Ebubekir'in büyük kızı diyor ki : (Buhari de ve Müslim de rivayet edilen bir hadisi şerifi okuyorum, başka bir hadisi şerife geçtim.) “Bir kadın, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geldi.” diyor. Kadının derdine dikkat edin şimdi demiş ki “Ya Resulullah, benim kumam var.” Gençler anlamamıştır, gençlere göre söyleyeyim. Kadın evli, kocasının bir karısı daha var. “Kumam var. Kumama farklı görünmek için, kocam bana almadığı halde, bana şöyle şeyler aldı, desem günah olur mu ya Resûlullah?” demiş. “Biz de aldık; ama gardolaba koyduk kullanmıyoruz.” diyor ya kadınlar, bu hastalık demek ki sahabe toplumunda da varmış. “Ah komşular ne diyecek, biz de aldık; ama yazlığa götürdük. Burada tutmuyoruz.” “Ben de aldım çocuklara; ama çocuklar öbürleri eskisin sonra giyeriz dediler. Biz de gittik mağazaya da bir türlü beğenemedik. Ucuzu vardı bizim mağazada.” diye. Yani illa yok; ama var gösterecek, var gösterecek!

Bu bir kadın hastalığı mı? Kadında daha çok görünen insan hastalığıdır bu. Erkek de bunu arabasında gösterir, iş yerinde gösterir, dükkânının raflarında gösterir. Bir gün, bir leblebiciye gittim dostumdu. Dedim ki öyle muhabbet ederken “Burada ne kadar mal var?” “Hocam, çok yok.” dedi, iki üç bin lira bir rakam söyledi. “Deli misin?” dedim “Ya bu lokumun kilosu şu kadar, üç bin lira olur mu bu? Sen sayı bilmiyorsun herhalde.” dedim. Hocam, sen orada koca koca kutular görüyorsun ya! Ben sana onları göstereyim.” dedi. Lokumların iki rafını kaldırdı, altta boş kutular var. Üstüne böyle ambalaj kâğıdı koymuş, onun üstüne lokumları dizmiş. “Sen orada on kilo var zannediyorsun. Hâlbuki bir kilo lokum var orada. O pahalı şeylere ben para yatırır mıyım?” dedi. “Altını şişiriyorum, üstüne o pahalı fıstıklardan koyuyorum. Çuvallarla var zannediyorsun.” dedi. Mesela; dükkânların önüne koyduğu çuvalların altı boş kâğıtlarla doludur. Elli kilo çam fıstığı görünüyor orada; ama üç kilo var adamda çam fıstığı. “Günübirlik alıyorum. Hal yakın buraya.” dedi. Demek ki tüccarda da böyle oluyormuş bu. “Niye böyle yapıyorsun dedim?” “Öbür türlü malı bitmiş leblebici görünürüm, gelmezler buraya.” dedi.

Şimdi kadın gelmiş “Ya Resulullah, kumama fors atmak istiyorum. Kocamın bana almadığı şeyi, aldı desem haram olur mu?” Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki “Kendisinde olmayan bir şeyi var gösteren, yalandan elbise giyen gibidir.” Bu mecazı, unutmuyoruz! Şimdi yalandan elbise demek, yani “Elbise var üstümde.” diyorsun; ama bir şey yok üstünde, çıplaksın sen hala. Müthiş elbisen var, nerede peki?

“Giyindim.” diyor, hayali giyinmiş. Bunu, bu kadıncağız Allah razı olsun sordu da insan olarak içimizde bulunabilecek bir hastalığı, bize göstermiş oldu.

Kardeşler,

Bırakın, evlerimiz tabi kalsın. Fakirse fakir görünelim, taksit ödemeyelim Allah aşkına. Kimin çocuğu olduğumuzu, İstanbul’a gelirken emanet ayakkabı alıp geldiğimizi görse insanlar ne olur? Bırakın, Allah’ın bizi gördüğü gibi görsün kulları! Kasalar dolusu senetler, çekler, borç! Han hamam taşımaz senin borçlarını. Niye? Herkes gibi evin görünsün istiyorsun. Hayır, “Olduğun gibi görün.” diyor Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve selam. Evlerimiz, yalan evler olmasın! Müthiş bir eve taşınmış; ama şu kadar ki iki yüz yirmi ay taksit ödeyecek. Torunlarına kalacak borçları var. Yalan ev o! Yalandan evin var senin. Peynirden gemi yapmışsın.

Kardeşler,

Mü’min peygamberiyle yol alan bir gemi gibidir, sallallahu aleyhi ve selam. Biz yalan evlerde oturmamalım, yalan koltuklarda oturmamalım, yalan maaşımız olmasın. Çocuklarımız da ailemiz de çevremiz de nasıl bir tip olduğumuzu ve ne ile geçindiğimizi bilsinler. Sen evinde çocuklarına bir senede bile yapamadığın şeyi, arkadaşların gelince mutfakta pişirme! Onlar da seni çoluk çocuk her gün kebab yiyor zannetmesinler. Her gün ne yiyorsan onu ikram et. Onu beğenmeyip evine gelmeyecek ne için var zaten senin? Niye doğal bir aile de yaşamak istemeyelim ki biz? Niye doğal görüntü vermeyelim? Şu yalanın, sıhhatte bile modeli var. Aslında çürük adam; ama müthiş pehlivan gibi görünüyor. “Bilmesin kimse!” diyor. Sen borsayı mı tayin ediyorsun ki kanser olduğun bilinince borsanın fiyatları düşecek. Bırak insanlar seni olduğu gibi -müstehcen ayıp bir şey değilse- bilsin. Dua edecek olan, dua etsin.

Kardeşler,

Yine Müslim’de rivayet edilen bir hadis şerifi, daha can kulağıyla dinliyoruz. Hadis dedim ama, bu hadis değil, inci inci! Evlerimizdeki huzuru gösteriyor, kalbimizdeki huzuru gösteriyor, içimizdeki bereketi gösteriyor, ailemizi gösteriyor, çocuklarımızı gösteriyor ve cenneti uzaktan gösteriyor. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve selam buyuruyor ki “Güçlü mü’min, zayıf mü’minden daha hayırlıdır Allah katında.” Nasıl güçlü olacaksan ona bak sen. Güç ne demek; pazı gücü demek, para gücü demek, siyasi güç demek, çevre gücü demektir. Güç ne ise artık, mü’min güçlü olacak! Bir tokatta yere serer biri olacak. Bir tokatla yere serilen biri, olmayacak mü’min. Güç ne demekse artık, her mü’min güçlü olmalıdır. Evet, güçsüz mü’min dinden çıkmış olmaz. Böyle değil; ama güçlü mü’min istiyor Allah Teâlâ. Üç haberle morali çöküp intihar eden adam istemiyor Allah! Haberleri duydukça azmi güçlenen ve Allah’a daha çok koşan mü’min istiyor. Güçlü mü’min, zayıf mü’minden hayırlıdır. Gücü nereden alacaksan oraya bak. Helal yolla tabi, helal yolla!

“Allah’a dayan ki aciz düşmeyesin.” diyor Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve selam. Sonra da asıl burada alıntılanak istediğim emrine dikkat ediniz. Buyuruyor ki “Başınıza bir dert geldiği zaman, (Bu cümle çok önemli, evimizdeki koca bir inci bu, inci. Evimizin ortasında duruyor.) istemediğiniz bir şey olduğu zaman ‘Yahu şöyle yapmasaydık, böyle olmayacaktı.’ demeyin. ‘Allah’ın kaderi böyleymiş. Biz hata etmedik, böyle oldu.’ deyin. Çünkü ‘Keşke şöyle olsaydı.’ dersiniz şeytana kapı açarsınız.” buyuruyor. Bir kere “Keşke şunu yapmasaydık, keşke şuraya gitmeseydik, keşke şunu almasaydık.” demeye başladın mı senin psikiyatriden başka gidecek kapın yok demektir.

Şeytan, böyle pımpirikli insanlardan hoşlanır. “Keşke şöyle olsaydı.” dedin mi, sen bittin. Onun için sana Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve selam ne diyor? “Sizden birinizin başına bir bela geldiği zaman, hoşlanmadığı zaman...” mesela; en basit, en doğal en yaygın örneği zikredebim. Çocuğumuz şöyle bir yaramaz oldu. “Yahu keşke biz köyden gelmeseydik, bu çocuk bozulmasaydı.” deme! “Keşke demeyin. ‘Rabb’imizin kaderi buymuş.’ deyin ve tedbirini almaya devam et; ama geçmişini karıştırıp durmayın. Geçmiş bir çöplüktür, karıştırdıkça burnuna koku gelecektir. Geçmişini karıştırmayın.” diyor şu kâinat kadar güzel inciyi yuvamıza koyan, Peygamber sallallahu aleyhi ve selam efendimiz.

Kardeşler,

Yine Buhari'nın ve Müslim'in rivayet ettiği, bir inci daha var önümüzde. Ebu Şureyh isimli, sahabenin lisanından duyuyoruz. Bir gün buyurmuş ki "Vallahi iman etmiş sayılmaz! Vallahi iman etmiş sayılmaz! Vallahi iman etmiş sayılmaz!" Ashabi kiram bu dopinge sessiz kalmışlar "Kim ya Resulullah?" demişler. Onun, konuşma üslubundan birisi bu. Müthiş bir dikkat çekiyor. "Vallahi iman etmiş sayılmaz, vallahi iman etmiş sayılmaz, vallahi iman etmiş sayılmaz!" "Kim ya Resulullah?" "Komşusu kendisine güvenemeyen insan!" demiş. Bizim evimiz; komşumuzla veya alt, üst, yan komşumuzla güven ortamının paylaşıldığı ev olmak zorundadır. Komşumuz tatile giderken abisinden, babasından, annesinden önce anahtarını getirip bize verdikten sonra "İstedığınız zaman kullanırsınız, kullanmazsanız, sizde kalsın." diyebilirdir.

Kardeşler,

Çok önemli bir çizgiyi çiziyorum. Bu sadece onların vitrinini karıştırıp karıştırmama, arabalarını garajdan alıp sağa sola götürüp götürmeme güveni değil; "Benim evimin kapısı açık da olsa karşıdaki komşu benim hanıma ölse de bakmaz!" güvenidir. Buna güven diyor sallallahu aleyhi ve sellem, zaten öbürü hırsızlık! Kolun kesilecek öyle bir şey yapsan. O güvenden değil! Karşıdaki komşunun kızı kaç yaşında, o ev de kızı mı var, erkeği mi var bilemediğin zaman; güvenli komşusun sen. Yani güvenin en önemli konusu iffettir. "Ne zaman hamile kaldı? Kadının hamileliği hangi süreçte?" diye ailece yan dairede konuşuluyorsa eğer; **والله لا يؤمن والله لا يؤمن** "İman etmemiştir!" sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Yine Buhari ve Müslim'de Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği muhteşem bir hadis şerifi, evimizin hemen kapısının önüne asıyoruz, oturma odasının dört duvarına da asıyoruz görünsün diye. Seccademizin üstüne koyuyoruz, mutfakta yemek pişirilen yerin üstüne fan gibi koyuyoruz. Tencerelerin üstüne bir tane koyuyoruz, yatak odasının girişine de koyuyoruz. Çıkarken yine kapıda görünsün diye, bir daha koyuyoruz. Hani kapının içinden girdiğimiz zaman karşıda görünecek, çıkarken de bir elli altmış yere koymakta da fayda var. Büyük evde ise iki yüz, üç yüz yere koymakta fayda var. Buyuruyor ki "Herhangi bir şekilde sizin duanız kabul edilir, acele etmedikçe. Acele etmedikçe duanız kabul edilir." "Ya Resulullah, bu acele ne demek?" diye sorulunca da "Kul 'Ben dua ettim, hala kabul olmadı.' dedi mi, iş bitti" buyuruyor. Dua yok o zaman! Dua, kulun resmi hakkını istemesi değildir; yalvarmasıdır. "Filan kanun maddesine göre oluşan yasal hakkımın, tarafıma gönderilmesini ve gereğinin yapılmasını arz ederim." demez kulu Allah'a! Ne der? "Rabb'im sen beni görüyorsun." der. **أَتَى مَسْنَى الضُّرِّ** "Rabb'im görüyorsun. Perişan, yaralar bereler içindeyim, dedi kulu. **sin. أَرَأَيْتَ الرَّاحِمِينَ sense وَأَنْتَ أَرَأَيْتَ الرَّاحِمِينَ** "Görüyorsun Rabb'im ne hallerdeyim." Bunun adı duadır.

"Doğduğunda hoca efendiye dua ettirmiştik, yedi yaşında sünnet ettirirken bir daha dua ettirdik ve on yaşında camiye gittiğinde Kadir Gecesi'nde yine dua ettik. Üç dua yapıldı; ama çocuk hâlâ evliyadan olmadı." dedin mi iş bitti. Çünkü Allah seni yalvarırken değil, nazlanırken gördü. O zaman, nazlanana bir şey verdiği yok Allah Teâlâ'nın; kul yalvarır. Peki, ne kadar acele etmemiş oluruz? Çok değil, dokuz yüz elli sene! Kur'an, dokuz yüz elli sene "Ya Rabb!" diyeceksin, gözlerinden yaşlar boşalacak, şairin deyimiyle "Ellerin karıncalansın bir görelim bakalım." ellerin karıncalanacak ve seneler geçecek, asırlar geçecek; ama "Nerede benim dua sonuçlarım? Hâlâ tarafıma iletilmedi." demeyeceksin. Çünkü belki Rabb'in seni, yalvarırken görmek istiyordu.

Bu hadisi şerifi de dediğim gibi evin her köşesine, kâğıtla olmasa da onu, sen orada görüyor olmalısın. Çünkü namazda dua ederken sana, bu silah lazım! Çocuğunda bu silah lazım, kocana karşı bu silah lazım, karına karşı bu silah lazım. Evin badanaları döküldü; sen kaç senedir dua ediyordun "İşlerime bir selamet ver ya Rabb'i! Çoluk çocuğuma tavanı akmayan bir ev nasip olsun." derken orada, her yerde gör.

Kardeşler,

Aişe anamız radiyallahu anha diyor ki yine Buhari'de ve Müslim'de rivayet edilen bir hadisi şerifi naklediyorum. Diyor ki "Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem otururken yanında da çocuklar vardı. O çocukları bir taraflarından öpüyor hep. Yanaklarını öpüyor. Hüseyin radiyallahu anhanın dudaklarını öperdi. Çocuklara karşı bildiğimiz merhameti vardı. Adamın biri köylü bedevi ağa bir adam gelmiş ve böyle tip tip bakmış." Aişe anamız radiyallahu anha naklediyor. Bakmış ki koca peygamber bir çocuğun yanağını öpüyor, öbür çocuğun yanağını öpüyor. Başkasının çocuklarını öpüyor. Siyah çocuğu öpüyor. Bakmış bakmış "Ya Resulullah, siz çocukları öpüyorsunuz yahu!" demiş. "Biz on tane çocuk babasıyız hiç birini öpmedik bu güne kadar." demiş. Yani adam tabi, ciddi adam(!) Ne buyurmuş ona; **أَوْ أَمَلِكُ لَكَ أَنْ أَنْزَعَ اللَّهُ مِنْ قَلْبِكَ الرَّحْمَةَ** "Allah senin kalbinden rahmeti sıyırmışsa ben ne yapayım sana?" demiş. Ne desin ya "Öpüyorduk da geleceğimiz bunlar. İşte bu çocukları şimdi öpeceksin ki yaşlanınca onlar da seni hastaneye götürsün." böyle buyurmamış. Böyle dememiş! Direk "Sen, merhametsiz adamsın ve Allah seni ceza olarak merhametsiz bırakmış. Sana peygamberin bile yapacağı bir şeyi yok." demiş. Dolayısıyla hasta bir çocuğunu evde bırakıp da arkadaşlarıyla tatile giden birine peygamberin bile yapacağı bir şey yoktur arkadaşlar! Dolayısıyla bir çocuğun yolda ezilmesine kalbi kıpırdamayan bir insana, rahmeten lil âlemin bir peygamberin yapacağı bir şey yoktur. Kendi ve komşusunun çocuklarının cehennemde ebedi kalacakları dalaletlere doğru koşmasında kılı kıpırdamayan, kendi ibadetinden başka bir şeyle ilgilenmeyene Muhammed aleyhisselamin yapacağı bir şey yoktur. Biz merhametli olduğumuz kadar Resulullah'ın yanındayız. Çünkü merhametli, çocukları öpüp okşayan birisiydi. Omzuna aldığı çocuk onun üzerine işemeye başlayınca etrafındaki heyecanlanıp çocuğu almak isteyenlere bile "Ne yapıyorsunuz çocuğu, niye üzüyorsunuz?" diyen peygamberin ümmetiyiz. Bu hadisi şerifi de evin her tuğlasına yazmak lazım, evin her tuğlasına!

Sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn. Velhamdülillahi rabbil alemin.